

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. - sp. komandytowa w J. przeciwko pozwanej (...) Sp. jawna w O. oddalił powództwo, i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.817 tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następującym stanie faktycznym sprawy:

Strony zawarły umowę w dniu 1 czerwca 2015 roku o świadczenie usługi reklamowej. Na wynagrodzenie powódki składała się opłata w wysokości 30.000 zł netto, płatna do 15 dnia każdego miesiąca na rzecz powódki, począwszy od czerwca 2015 roku, za realizację zakresu prac określonych w załączniku 4 do umowy, przy czym strony mogą dokonać zmian w zakresie prac. Strony mogły podjąć w październiku 2015 roku negocjacje dotyczące zmiany od listopada 2015 roku wysokości wynagrodzenia stałego określonego w § 8 umowy. Strony prowadziły takie negocjacje i ustaliły wynagrodzenie za listopada 25.000 zł a za następny miesiąc 20.000 zł. W grudniu 2015 roku pozwany wypowiedział umowę z dwumiesięcznym okresem wypowiedzenia. Za miesiąc styczeń i luty 2016 roku powódka wystawiła pozwanej faktury na łączną kwotę po 30.000 zł netto za każdy miesiąc. Zdaniem Sądu Rejonowego ustalony w sprawie stan faktyczny był bezsporny, przy czym Sąd uznał, iż między stronami doszło do ustnego obniżenia wynagrodzenia. Sąd Rejonowy uznał, iż nie zgadza się z powodem, że nie można w przedmiotowej sprawie uznać za nieważne ustnego porozumienia w zakresie wynagrodzenia za umowę, której warunki określono na piśmie. Zdaniem Sądu Rejonowego pozwany wykazał, że doszło do zmiany zawartej umowy a kierowane wobec niego roszczenia są niezasadne. W takich okolicznościach Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości, a o kosztach procesu orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł powód zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia w tak lakoniczny sposób i bez wskazania podstawy prawnej i faktycznej; błąd w ustaleniach faktycznych mający zasadniczy wpływ na rozstrzygnięcie sprawy polegający na uznaniu, że strony uzgodniły obniżenie wysokości przysługującego powodowi wynagrodzenia z tytułu wykonywania wiążącej je umowy w miesiącach od listopada 2015r. do lutego 2016r.; naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału; naruszenie art. 246 k.p.c. w zw. z art. 76 k.c. poprzez przeprowadzenie dowodów z zeznań świadka, w sytuacji gdy dowody te nie były dopuszczalne z uwagi na zawarte w wiążącej strony umowie zastrzeżenie, że jej zmiany, w tym odnośnie wysokości wynagrodzenia powoda, wymagają dla swojej ważności formy pisemnej; art. 76 zd. 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie; naruszenie art. 74 § 4 k.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że zastrzeżenie przez strony w umowie pisemnej formy jej zmiany pod rygorem nieważności może być zmienione na podstawie ich ustaleń dokonanych w innej formie; art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zawyżonej kwoty 4.817,00 zł.

Wobec powyższych zarzutów skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 39.600,00 zł w następujący sposób następujący: kwoty 15.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; kwoty 12.300,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22.01.2016r. do dnia zapłaty; kwoty 12.300,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17.02.2016r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kwotą 17,00 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wnosił o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna. Albowiem Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe, w rezultacie którego wydał orzeczenie odpowiadające stanowi faktycznemu i prawu. Co prawda uzasadnienie Sądu Rejonowego znacznie odbiega od powszechnie przyjętych schematów uzasadniania orzeczenia i wytycznych określonych w art. 328 § 2 k.p.c. ale jednak nadają się do kontroli instancyjnej. Zgodnie bowiem z przyjętą w tym zakresie linią orzecznictwa zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być uznany za uzasadniony jedynie w przypadkach wyjątkowych, kiedy treść uzasadnienia całkowicie uniemożliwia sądowi drugiej instancji dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. A z takim przypadkiem nie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Albowiem Sąd Okręgowy jako Sąd merytoryczny był w stanie w oparciu o materiał dowody zgromadzony w sprawie skontrolować prawidłowość tego orzeczenia i tok rozumowania Sądu I instancji, który doprowadził go do wydania zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał w zasadzie prawidłowych ustaleń faktycznych, jak i ich oceny prawnej, które jedynie należy uzupełnić i skorygować poprzez wskazanie, że z treści umowy łączącej strony zwartej dnia 1 czerwca 2015 roku wynika, że strony umówiły się na wynagrodzenie określone na kwotę 30.000 zł jedynie na okres realizacji zakresu prac objętych załącznikiem numer 4 do umowy, a nie jak twierdzi powód na okres trwania całej umowy. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika również, aby zamieraniem stron było określenie takiego wynagrodzenia na cały czas trwania umowy. Przynajmniej strona powodowa takiej okoliczności nie wykazała, że zgodnym zamiarem stron było kontynuowanie umowy za wynagrodzenie 30.000 zł miesięcznie niezależnie od zakresu prac jakie miał wykonać powód (art. 65 k.c.). Jak tymczasem wykazało postępowanie dowodowe prace objęte załącznikiem 4 zostały wykonane już w październiku 2015 roku, czego nie kwestionował powód, o okoliczności tej również świadczy to, że strona powodowa nie przekazywała już po tej dacie raportów (który to obowiązek wynikał z § 8 pkt. 1a umowy). Sąd Okręgowy dokonując w powyższy sposób korekty stanu faktycznego ustalonego przez Sąd I Instancji, wskazuje również, iż brak w sprawie dowodów na okoliczność, że strony w wyniku negocjacji ustaliły wysokość dalszego wynagrodzenia na przyszłość, za wyjątkiem października i listopada, co do których strony uzgodniły wynagrodzenie za listopada 2015 roku na 25.000 zł a na grudzień 20.000 zł, co wynika jasno z dokumentacji mailowej k. 76. (a okoliczności tych powód nie był w stanie obalić dowodowo w żadne sposób). Skoro w sprawie brak dowodów, iż strony uzgodniły wynagrodzenie na dalsze miesiące, należy uznać, na podstawie art. 735 k.c. że za dalsze miesiące - po wykonaniu prac objętych załącznikiem 4 do umowy, powodowi należało się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy. Tyle tylko, że to powód na którym spoczywał w tym zakresie ciężar dowodowy winien dowieść zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c., wysokość tego wynagrodzenia z uwzględnieniem jego adekwatności do w wykonanej pracy. Czego jednak powód nie uczynił.

Reasumując, co prawda Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny w sposób odmienny od zapatrywań Sądu Okręgowego, to jedna doprowadziło go to do prawidłowego rezultatu postępowania. Albowiem, powód nie wykazał, że za wykonane zlecenie należała mu się wynagrodzenie wyższe niż zostało mu zapłacone oraz że praca którą wykonał nie odpowiadała wysokości przyznanego za nią wynagrodzenia. Stąd brak było podstaw do uwzględniania powództwa. W tym kontekście trzeba stwierdzić, iż bez znaczenia pozostawały pozostałe zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów o formie czynności prawnej, a to z uwagi na powyżej ustalony stan faktyczny poczyniony przez Sąd Okręgowy.

Za nieprawidłowe należy też uznać również stanowisko powódki dotyczące wysokości kosztów procesu, które podlegały zasądzeniu na rzecz pozwanej za postępowanie przed Sądem I instancji. Zgodnie bowiem z treścią § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w kształcie obowiązującym przed nowelizacją dokonaną rozporządzeniem z dnia 3 października 2016 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, należna stawka minimalna z tytułu opłat za czynności adwokackie przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000 zł do 50.000 zł, wynosiła 4.800 zł. Skoro więc powódka wytoczyła powództwo w niniejszej sprawie w dniu 25 lipca 2016 roku, a więc przed wejściem w życie ww. nowelizacji. Jak stanowi zaś § 2 rozporządzenia zmieniającego, „do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji”.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, a o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. zasadzając od powoda, jako strony przegrywającej apelację, na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu (wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalono zgodnie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie z § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800; zm.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1668.).

Magdalena Rychter-Raj Mariola Szczepańska Beata Matysik